

תת"ע 4149/12/20 - רחל טובה שיטרית נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 4149-12-20 מדינת ישראל נ' שיטרית

בפני כבוד השופטת שרית זוכוביץ-אורי
רחל טובה שיטרית
נגד
מדינת ישראל

המשיבה

המלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר התייצבות המבקשת בתאריך 29.12.20.

- כנגד המבקשת הוגש כתב אישום, המייחס לה עבירה נהוגה ברכב מסוג אאודי שסמפר הרישוי שלו 83-847-501 בדרך עירונית המסומנת בתמרוז 426 במהירות 121 קמ"ש העולה על המהירות של 80 קמ"ש הרשומה בתמרוז, בניגוד לתקנה 154(א) לתקנות התעבורה.
- ביום הדין לא התייצבה המבקשת בבית המשפט, ומשכך נפטרה בהעדרה והוטלו עליה העונשים הבאים: פסילה מלנהוג או לקבל רישיון נהיגה למשך 14 ימים, פסילה על תנאי של שלושה חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,500 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקשת

3. לטענת המבקשת, אישור המסירה חור בציון ההערה: "לא ידוע במען" ומשכך, לא בוצעה מסירה כדון.

4. המבקשת כפרה בבצוע העבירה המיוחסת לה, וטענה כי לא היא נהגה ברכב בעת ביצוע העבירה. כמו כן טענה כי יש מקום לבטל את פסק הדין כיוון שמדובר במהירות של 1 קמ"ש מעל ברירת המשפט.

טענות המשיבה

5. המשיבה טענה כי ההזמנה לדון נשלחה לכתובתה העדכנית של המבקשת במרשם האוכלוסין וחזרה עם חותמת "לא נדרש" על קן שי לראות בכך, מסירה כדון

6. המשיבה טענה כי דין הבקשה להידחות כיון שהמבקשת לא הצגה בבקשתה כל טעם נוסף לאי התייצבותה לדיון ובנסיבות אלה גם לא גרם לה עיוות דין.

דיון

7. סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדבריו בכ' השופט שהם בע"פ 1903/99 חסין ב' **מדינת ישראל** (פורסם בנב 7.04.08):

- "העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש המבורס כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחותו של דרושה לשם קיומן התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגנות ההליך הפלילי".
8. "כלל אום הוכחה לזמן בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ביצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אילו זומן דיון עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדון יצור ייגר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין לראותה כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982".
- מצד המגבר**
9. לא ייגרס לו בכך עיוות דין.
10. כאשר נאשם הזמן לדיון כדון ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בככתב האישום.
11. ולענין זה ראו רע"פ 9811/09 **סממי ב' מדינת ישראל** (פורסם בנב 29.12.09) בו נקבע כי:
- "כלל זה פסק הדין לראותה כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982".

12. הבקשה לא נתמכה בתצהיר טוריך כדון, ועל כן דינה להידחות על הסף כמטענה זה בלבד (רע"פ 9412/01 **איטליא ב' מדינת ישראל**, פ"ד י"ח/793,802, עפ"ת 39093-08-20 **שושן פיסון ב' מדינת ישראל** (פורסם בנב 24.04.18)).

קבלת ההזמנה לדיון

13. למעלה מן הנדון בירר טענות המבקשת.

14. בעבירות קלות, קובעת תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974:

- "בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 לחוק [ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לחלשום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו המוצאה כדון גם בלא חתמה על אישור המסירה, אם חלפו חמשה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, ולול אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן".
15. משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדון, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **בולנדי ב' מדינת ישראל**, (פורסם בנב 21.05.17), עפ"ת (חי') 67571-03-18 **אמפטיטין ב' מדינת ישראל** (פורסם בנב 25.04.18), רע"פ 106/15 **עו"ד קריב ב' מדינת ישראל** (פורסם בנב 20.01.15)).
16. גם בע"פ"ח 62391-02-19 **סוטיי ב' מדינת ישראל** (לא פורסם), נקבע כי על מנת לבסס את חוקת המסירה הקבועה בסעיף 44 לתקנות די להראות כי נשלחה למנעמן ההזמנה בדואר רשום.
17. דהיינו, אם הוכחה המשיבה כי נשלחה את ההודעה בדואר רשום כדון, חוקה שההודעה נשלחה כדון ועל המבקש מוטל הנטל להפריך חוקה זו.
18. על פי אישור המסירה, שצורף לתגובת המשיבה, ההזמנה לדון נשלחה לכתובתה של המבקשת "דרך ירושלים 18 קרית עקרון", בציון ההערה "לא נדרש" ולא כפי שטען ב"כ המבקשת "לא ידוע במען".
19. דבר הדואר "לא נדרש" על ידי המבקשת, דהיינו מדובר במצב בו ההודעה לסול לסניף הדואר ליטול את דבר הדואר נשלחה לכתובתה אך היא לא נעשה לקבלה. במצב מעין זה חושב המבקשת כמי שההודעה המוצאה לה כדון ועליה הנטל להוכיח כי לא קיבלה את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בה/נע"פ"ת 20229-12-17 **חזן ב' מדינת ישראל** (פורסם בנב 2.01.18) ורע"פ 3698/17 **יוספוב ב' מדינת ישראל** (פורסם בנב 7.05.17)).
20. המבקשת לא טענה שככתובה שונה מהכתובת אליה נשלחה ההזמנה לדיון ואף לא עמדה בגטל הנדרש להוכיח כי לא קיבלה את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בה.
21. בנסיבות אלה או קובעת כי ההזמנה לדון המוצאה למבקשת כדון ולא הוכחה סיבה מוצדקת לאי התייצבותה לדיון.

האם קיים חשש לעיוות דין

22. גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותה של המבקשת ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהעדרה ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא ב' מדינת ישראל** (פורסם בנב 24.04.18)).
23. כלכל, ביטול פסק דין שניתן בהעדרו של נאשם בשל חשש לעיוות דין ייעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העושים להביא לשינוי תוצאות פסק דין (רע"פ 1911/18 **עמדי גיש ננד מדינת ישראל** (פורסם בנב 27.05.18)).

אחריות כפרה

24. המבקשת כפרה בבצוע העבירה וטענה כי היא משוכנעת שאחר נהג ברכב בעת ביצוע העבירה.
25. ההלכה היא כי עילה זו אינה מצדיקה את ביטול פסק הדין.
26. ברע"פ 7709/13 **שמעון סאסי ב' מדינת ישראל** (פורסם בנב 28.11.13) קבע בית המשפט העליון כי:

"...טענתו לפיה הוא עצמו לא נהג ברכב, איננה מבססת חשש לעיוות דין כלפיו".

וקו ברע"פ 7018/14 **מיכאל טיטלבוואם ב' מדינת ישראל** (פורסם בנב 30.10.14) נקבע כי:

- "גם טענתו של המבקש, לפיה ההארכה נדרשת לשם הסבת הדו"חות על שםם של נהגים אחרים שהשתמשו ברכב, אין בכוחה להועיל למבקש, בנסיבות העניין (ראו: רע"פ 1446/14 **ריאד ב' מדינת ישראל** (פורסם בנב 26.03.14); רע"פ 9580/11 יוסף ב' מדינת ישראל (פורסם בנב 27.12.11))."
26. טענה זו נבחנה מספר רב של פעמים בערכאות השונות אשר קבעו בהחלטותיהן כי טענת "אחר נהג ברכב" אינה מבססת חשש לעיוות דין וכן ואין לראות בטענה זו כ"פיקוח מיוחד", בהתאם לסעיף 230 לחס"פ או טענה שמקומה חשש לעיוות דין.
27. גם במרמקם בהם קיימת חששת ראייתית מוצקה לפיה אדם אחר ביצע את העבירה ולא הנאשם עצמו, זאת בהסתמך על תצהירו של אחר המודה בנהיגה ברכב בזמן ביצוע העבירה שחינה ראייה מוצקה ובעלת משקל, אין קבלת הבקשה בדבר ביטול פסק הדין מוצדקת (רע"פ 7839/08 **שמעון קורנוביל ב' מדינת ישראל** (פורסם בנב 10.11.08); רע"פ 9540/08 **עופר מוסטבר ב' מדינת ישראל** (פורסם בנב 8.01.09); רע"פ 222/13 **חחמוד ב' מדינת ישראל** (פורסם בנב 17.01.13)).
28. המבקשת לא ציירה לבקשתה תצהיר או אסמכתא המבססת את טענתה כי אחר נהג ברכבה במועד ביצוע העבירה ואף לא נקבה בשמו . גם אם הייתה מוכחת טענת המבקשת כי הדו"ח ניתן במהלך שימוש של אחר, אין בכך משום עיוות דין המצדיק קבלת הבקשה.
29. דינו יוכל לנרום לביטולו של גור הדין (ע"פ 2119/02 כחן עופר ב' מדינת ישראל (פורסם בנב 14.04.02), רע"פ 1773/04 **אלעזרבה אסממעי ב' מדינת ישראל** (פורסם בנב 23.02.04)).
30. משכך, אי קובעת כי טענת המבקשת לפיה אחר נהג ברכב בזמן ובשעת ביצוע העבירה אינה מהווה עיוות דין המצדיק את ביטול פסק הדין.
31. המבקשת תוגה משנת 2018 . בפרק זמן צצר זה, צברה המבקשת שלוש הרשעות קודמות. המבקשת נהגה במהירות של 41 קמ"ש מעל המהירות המותרת. נוכח המהירות הבהוה ועברה התעבורתי של המבקשת איני כסורה כי העונשים שהוטלו עליה אינם מהווים עיוות דין המצדיק את קבלת הבקשה.

שיהיו בהמשך הבקשה

32. מדובר בבקשה המוגשת בשיהיו מכר וזאת ללא פיקוח המצדיק זאת ודין הבקשה להידחות גם בשל כך (השו: רע"פ 1896/18 **דני ב' מדינת ישראל** (האסמכתאות שם) (פורסם בנב 10.05.18)).

33. למבח האמור ומכוח עקרין סופיות הדין הבקשה נדחת.

מוזכרות משלח המחלטה לצדדים,

ניתנה היום, כ"א סיוון תשפ"א, 01 יוני 2021, בהעדר הצדדים.